

de kunne af forskjellige Grunde ikke finde Sted ved alle Slags Statsobligationer. Her- til kommer, at saadanne Betsendtgjorelser om enkelte Hændehaver-Obligationers Udbetaling og Forrentningens Ophor maac, navnlig efterat vore Statsforfrevninger ved den i 1859 begyndte almindelige Indkaldelse og Omby- tning ere blevne sammenfæltede i ganske ens- artede Former, fremkalde og nære en Mis- tillid og Usikkerhed hos Kjøbere og Besiddere, som kan skade Obligationernes Cours og ned- sætte deres Værdi for alle Giere. Finants- ministeriet finder det derfor betænkeligt, at an- vende denne Fremgangsmaade paa de nye beständig paa Hændehaver lydende Coupons- Obligationer, som nu udgjøre omtrent Halvdelen af den indenlandske Statsgjæld, og hvoraf enkelte ere anmeldte at være bortkomne.

Det maa saaledes i Almindelighed an- sees for skadeligt saavel for Statskassen som for Hændehaverne af Statsobligationer, om den ved ovennævnte Høiesteretsdom antagne Regel fremdeles blev gjældende i vor Lovgivning; og da de Fordele, som i enkelte Tilfælde kunne være forbundne dermed, ikke paa nogen Maade synes at kunne veie op imod de dermed for- bundne Ulemper, har man ved det foreliggende Lovforslags § 1 foreslaet at vende tilbage til hvad der tidligere var anseet for Ret her i Landet, ved at gjøre de almindelige Regler om Gjældsbreves Forældelse anvendelige paa Statsforfrevninger. Paa Grund af den selv- stændige Bessaffenhed, som maa tillægges de til Massen af vore Hændehaver-Obligationer udstedte Renteanvisninger, maa dog en Lem- pelse i den almindelige Regel indtræde for disse Obligationers Vedkommende, idet Forældelsen ikke bør indtræde, saalænge de i de udgivne Coupons- ark nævnte Terminer ikke alle ere forløbne, og der ikke efter dette Tidspunkt er gaaet en vis Mærcke, i hvilken hverken Obligationen eller nogen af de til den hørende Renteanvisninger er fremkommen. Der vil da være udstedt en almindelig Betsendtgjorelse om at fremkomme med alle Coupons-Obligationer for at erholde

nye Renteanvisninger; denne vil træde i Stedet for en Indkaldelse eller Opligelse, og de med en saadan forbundne Ulemper ville være fjernede. For at forebygge al Tvivl er der givet Sæns Slutning en Tilføiing, hvoraf det fremgaaer, at der med Hensyn til Foræl- delsen af Renteanvisninger ikke indtræder nogen anden Forandring i den gjældende Lov- givning, end den, som er en Følge af, at de ikke fremkomne ældre Renteanvisninger maa være forældede tilligemed selve Forfrevnin- gerne.

Til § 2.

Da Forældelsen fuldstændigt betrygger Statskassen mod de mulige Tab, som kunde flyde af, at der gives Erstatning for bort- komne Obligationer paa Hændehaver, og da den Tids Forløb, som udfordres til Forældelsen, i og for sig selv alene gjør det i høi Grad sandsynligt, at Obligationen er tiltættetgjort, er der formeentlig ikke tilstræffelig Grund til, naar Forældelsen først er indtraadt, at gjøre Forsjel paa, om der i sin Tid, ved Anmel- delsen om at Obligationen var bortkommen, har kunnet tilveiebringes en større eller mindre eller aldeles ingen Sandsynlighed for, at den er tiltættetgjort. Men naar der skal kunne gives Erstatning, uagtet der ikke havet Oplys- ning om Obligationens Skæbne, maa Anmel- delsen dog være indkommen inden en passende Tid, forat Misbrug af tilfældig Kundskab om, at Obligationen ikke er fremkommen i længere Tid, kan forhindres; medens der tages tilber- ligt Hensyn til, at Omstændighederne ofte kunne medføre, at Anmeldelsen ikke indgives strax.

Til § 3.

Forat Loven kan erholde Anvendelse paa de allerede løbende Forældelser, maa der fast- sættes en ikke altfor kort Tid efter Lovens Emanation, hvori Hændehaverne endnu kunne melde sig med deres Obligationer, som ellers vilde være forældede efter den nye Lov.